

A Fővárosi Törvényszék a Horváth Antal Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. H. A. ügyvéd (Mosonmagyaróvár) által képviselt **Biofarma Intézmény Kft.** (Mosonmagyaróvár) felperesnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd (1245 Budapest 5., Pf. 1036.) és dr. Hargita Árpád bírósági képviseleti irodaavezető által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen **versenyügyben hozott Vj/070-020/2011. számú (titokmentes változat: Vj/070-021/2011. szám) közigazgatási határozat felülvizsgálata** iránt indított perében - amely perbe a Horváth Antal Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. H. A. ügyvéd (Mosonmagyaróvár) által képviselt **Direkt Markét Kft.** (Mosonmagyaróvár) I.r. és **Európai Ezoterika Központ Kft.** (Mosonmagyaróvár) II.r. beavatkozók a felperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkoztak - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Törvényszék a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 40.000 (azaz negyvenezer) forint perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 480.000 (azaz négyszáznolcvanezer) forint kereseti illetéket.

Kötelezi az I. és a II.r. felperesi beavatkozókat, hogy tizenöt nap alatt fizessenek meg az alperesnek külön-külön 10.000 (azaz tízezer) - 10.000 (azaz tízezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt nap alatt van helye fellebbezésnek, amelyet a Fővárosi Ítéltáblához címzetten, a jelen bíróságnál kell írásban, három példányban előterjeszteni.

I n d o k o l á s

A 2011-ben alakult felperesi vállalkozás elsősorban étrend-kiegészítőket értékesít. 2011 márciusában kezdte meg a Drinaslim szirup forgalmazását, amelyet ezt követően ebben az évben országos terjesztésű időszakos lapokban 19 alkalommal megjelent, kétoldalas reklámmal népszerűsített. A reklámok szerint a szirup gyors fogyasztó hatással bír a gyógynövényeknek köszönhetően. A készítmény segítségével 10, 15, 20, sőt több kilót is le lehet adni, 6 kilót mindjárt az első héten.

Az alperes a 2011. szeptember 6-án indított versenyfelügyeleti eljárásának eredményeként 2012. április 27-én meghozott, felülvizsgálni kért határozatával a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban:

Tpvt.) 77. § (1) bekezdés d) pontja alapján megállapította, hogy a felperes a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen és megtévesztő kereskedelmi gyakorlatot tanúsított (a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény [a továbbiakban: Fttv.] 3. § (1) bekezdés, 6. § (1) bekezdés bg) és bj) pontjai), amikor 2011 márciusa és júliusa között a nyomtatott sajtóban megjelent reklámjaiban azt állította, hogy a Drinaslim szirupnak fogyasztó hatása van, mely a gyógynövényeknek köszönhető, s a készítmény segítségével a fogyasztó 10, 15, 20, sőt több kilót is leadhat, 6 kilót mindjárt az első héten. A Tpvt. 77. § (1) bekezdés f) pontja alapján megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását. A Tpvt. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest 8.000.000 forint bírság megfizetésére. Rögzítette, hogy amennyiben a bírságot a felperes önként nem fizeti meg, és a végrehajtás sem vezet eredményre, külön végzéssel vele egyetemlegesen kötelezni fogja az I. és a II.r. felperesi beavatkozókat a bírság, illetve annak be nem hajtott része megfizetésére.

Határozatának indokolásában — a bírsággal összefüggésben - kifejtette, hogy a bírság összegét a Tpvt. 78. § (3) bekezdésének, illetve a GVH Elnökének és a Versenytanács Elnökének 1/2007. számú, a bírság mértékének meghatározásával kapcsolatban kialakult versenytanácsi gyakorlatot rögzítő közleményében foglaltaknak megfelelően határozta meg. A jogsértő reklámok megjelentetése kapcsán felmerült költségekből indult ki. Enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a felperes visszavásárlási garanciát nyújtott a fogyasztóknak, továbbá hogy a jogsértés elkövetését az előzetes álláspontban tett észrevételében nem vitatta, ugyanakkor ennek súlyát nem ítélte jelentősnek. A súlyosító körülmények között vette figyelembe, hogy a jogsértő kereskedelmi kommunikációk közzététele időben elhúzódott (több hónapon át zajlott), a jogsértő reklámok a fogyasztók széles körét elérő lapokban számos alkalommal jelentek meg, a jogsértő tevékenységgel érintett termékből származó előny, a jogsértő tevékenységgel érintett termékek értékesített darabszáma jelentős volt, a jogsértő magatartással megcélzott, illetve elért fogyasztói kör az átlagosnál sérülékenyebb, továbbá az érintett szolgáltatás bizalmi jellegűnek minősül. Különös súllyal vette figyelembe, hogy a felperes azon magatartása, hogy a Drinaslim szirupnak úgy tulajdonított fogyasztó hatást, hogy arra nézve semmilyen bizonyítéka nem volt, felróható volt, nem érte el az adott helyzetben általában elvárható magatartási mércét és nem felelt meg a társadalom értékítéletének. Nem tudta a felperes javára értékelni, hogy a felperes szerint a termék értékesítéséből származó árbevétel a vállalkozás éves árbevételének csak egy kis részét fedte le, mivel a rendelkezésre álló adatok ezt nem támasztották alá, illetve a termék értékesítéséből származó árbevétel és az értékesített termékek száma így is jelentős volt. Ugyancsak nem vette figyelembe enyhítő körülményként a felperes adatszolgáltatás keretében megvalósuló együttműködő magatartását, mivel az nem haladta meg azt a mértéket, ami a felperesnek a jogszabály alapján kötelezettsége volt.

Rámutatott, hogy a felperessel azonos vállalkozáscsoportba tartozó vállalkozásokat nem kezelte ügyfélként, azonban a rendelkező részben nevesítette őket annak érdekében, hogy ha a felperes a rá kiszabott bírságot határidőn belül nem fizetné meg és vele szemben a végrehajtás sem vezet eredményre, akkor őket a felperessel egyetemlegesen külön végzéssel kötelezni tudja a bírság, illetve be nem hajtott részének megfizetésére.

A felperes a keresetében - és képviselője a tárgyaláson - az alperesi határozatnak a bírság tekintetében történő hatályon kívül helyezését és e körben az alperes új eljárásra kötelezését,

másodsorban a határozat megváltoztatásával a bírság mértékének csökkentését kérte. Külön is kérte az egyetemleges kötelezésre vonatkozó határozatrész hatályon kívül helyezését.

ATpvt. 78. § (1) és (3) bekezdéseire utalással sérelmezte, hogy az alperes csak azt rögzítette, hogy a jogsértő reklámok megjelentetése kapcsán felmerült költségekből indult ki, de nem határozta meg, hogy ez mekkora összeg volt, illetve nem jelölte meg és így nem ellenőrizhető, hogy a bírságösszeg meghatározásakor bármilyen szorzót alkalmazott-e.

Kifejtette továbbá, hogy álláspontja szerint a határozatnak nem csak felsorolnia kell az egyes, a bírság kiszabása során figyelembe vett körülményeket, hanem a bírság összegének meghatározásához vezető döntési folyamatnak a levezetését: a döntés ellenőrizhetőségét, valós bírói kontrollját biztosító egyedi értékelést is tartalmaznia kell. Ennek a követelménynek az alperesi határozat nem felel meg.

Úgy vélte, az alperes nem kellő súllyal vette figyelembe azt a tényt, hogy első ízben követett el jogsértést, továbbá a kiszabott bírság összege a hasonló ügyekben korábban alkalmazottakhoz mérten eltűzött, célja látszólag a teljes elrettentés, illetve a vállalkozás gazdasági tönkretétele.

Tévesnek tartotta a vállalkozáscsoportra vonatkozó alperesi megállapítást. Utalt a Tpvt. 15. §-ára, illetve annak kommentárjára, és kifejtette, hogy maga a törvény zárja ki a vállalkozások függetlenségét, felsorolva a függőséget bizonyító tipikus magatartási formákat. A perbeli vállalkozások - csak azért, mert a tulajdonosuk ugyanaz - nem tartoznak egy vállalkozáscsoportba, így egyetemleges kötelezésük jogsértő.

Az I. és II.r. felperesi beavatkozók a felperes keresetének teljesítését kérték, különös tekintettel a határozat egyetemleges kötelezésre vonatkozó részének hatályon kívül helyezése körében.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta a határozatában foglaltakat, mert az álláspontja szerint minden tekintetben jogszerű.

A kereset - az alábbiak szerint - nem alapos.

A bíróság az alperesi közigazgatási határozatot a Tpvt. 83. § (1) bekezdése, valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (2) bekezdés a) pontja alapján, a Pp. XX. fejezete szerinti eljárásban, a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok figyelembevételével, a Pp. 213. § (1) bekezdése és 215. §-a szerint a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkezésre álló közigazgatási iratok, valamint a felek előadása alapján állapította meg.

A perben eldöntendő kérdés az volt, hogy jogszerű-e az alperes döntése a felperessel szemben kiszabott bírság körében, illetve az I. és II.r. felperesi beavatkozók egyetemleges kötelezés érdekében történt nevesítése vonatkozásában.

A Tpv. 78. § (1) bekezdése alapján az eljáró versenytanács bírságot szabhat ki azzal szemben, aki a törvény rendelkezéseit megsérti.

Tekintettel arra, hogy a felperes - nem vitatottan - tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott, jogsértést követett el, melyre figyelemmel vele szemben a bírság kiszabására jogszerűen került sor.

A (büntetés-jellegű) bírság szankciót a ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodóan, mérlegeléssel kell kiszabni, aminek főbb szempontjait - példálózó jelleggel - a Tpv. 78. § (3) bekezdése határozza meg. Eszerint a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

Az alperes a határozatában (53. pont) megjelölte, hogy mérlegelése során milyen összegből - a teljes egészében a jogsértő kommunikációhoz kapcsolódó reklámköltségből - indult ki, utalva arra is, hogy a felperes adatszolgáltatásában szereplő, üzleti titokként kezelt adatot vette figyelembe (Vj/070-002/2011. szám). A határozatból az is egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a mérlegelése során nem alkalmazott szorzót, hiszen erre vonatkozó utalást az indokolás nem tartalmaz, az ezzel összefüggő felperesi felvetés minden alapot nélkülöz.

Arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy az alperes a bírság körében is köteles a döntésének indokát adni, a mérlegelésében szerepet játszó körülményekről, azok mikénti értékeléséről beszámolni, ezáltal biztosítani a mérlegelési jogkörében hozott határozatrész jogszerűségének kontrollálhatóságát, az érdemi bírósági felülvizsgálat lehetőségét. A Pp. 339/B. §-a szerint mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik. Ebből következően ha a felperes által elkövetett jogsértés miatt kiszabott bírság mértékét az alperes a Tpv.-ben írt keretek között, a Tpv.-ben rögzített és az ügyben irányadó egyéb releváns, a bírságkiszabás során figyelembe jövő valamennyi alanyi és tárgyi tényezőt felderítve, és azokat helyesen: súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelve, okszerűen mérlegelve - határozta meg, szem előtt tartva a szankcionálás speciál- és generálpreventív célját, vagyis az egyéni és az általános megelőzés szempontjait is, és mindezt a határozatában a kellő mértékben, megfelelően megindokolta, akkor a mérlegelési jogkörben hozott döntés jogszerű. Felülmérlegelésre, avagy méltányosság gyakorlására a bíróságnak a közigazgatási perben törvényes lehetősége nincs.

A perbeli esetben a bíróság megállapította, hogy - a felperesi érveléssel szemben - a versenyhatóság az ügyben releváns enyhítő és súlyosító körülményeket körültekintően, az ügy egyedi jellegzetességeit is figyelembe véve feltárta, helyesen vette számba, azokat a súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte, okszerűen mérlegelte, és ennek indokairól a határozatában a kellő részletességgel számot is adott, biztosítva a bíróság számára az érdemi

felülvizsgálat lehetőségét e körben is.

A súlyosító körülmények között (55. pont) az alperes a jogsértő kereskedelmi kommunikáció közzétételének időbeli elhúzódása körében megállapította, hogy a vizsgált magatartás több hónapon át (2011. március - július) zajlott.

A tekintetben, hogy a jogsértő reklámok a fogyasztók széles körét elérő lapokban számos alkalommal jelentek meg, az egyes lapok példányszámát a Vj/070-010/2011. számú irat tartalmazza, amelyre vonatkozó utalás a határozatban szerepel.

A jogsértő tevékenységgel érintett termékek értékesített darabszáma, az azokból származó előny jelentős volta a felperes adatszolgáltatásában szereplő, üzleti titokként kezelt adatokon alapul (Vj/070-002/2011. szám), e körben annak is indokát adta az alperes a határozata 56. pontjában, hogy miért nem értékelt a felperes javára, hogy a termék értékesítéséből származó árbevétel a vállalkozás éves árbevételének csak egy kis részét jelentette.

A határozat részletesen bemutatja, hogy a testtömeg csökkentését ígérő fogyasztó szerek esetén a jogsértő magatartással megcélzott, illetve elért fogyasztói kör a testtömegével való elégedetlensége folytán tekinthető az átlagosnál sérülékenyebbnek, az alperes e körben utalt arra is, hogy e fogyasztók körében a termék bizalmi jellege dominál.

A határozat kifejezetten utalt arra is, hogy a felperes felróható magatartását az alperes különös súllyal vette figyelembe, a határozat 56. pontjában részletesen kifejtett indokok alapján.

Az alperes a határozat 57. pontjában azt is megokolta, hogy a felperes együttműködő magatartását miért nem tudta a bíróság körében a javára figyelembe venni.

Az alperes által a fenti körben kifejtettekkel a bíróság egyetértett, a felperes a keresetében olyan érveket nem hozott fel, amelyek a terhére értékelt, illetve a javára figyelembe nem vett körülmények tekintetében a mérlegelés okszerűségét, megalapozottságát kétségbe vonták volna. A felperes a keresetében olyan további enyhítő körülményt sem tudott megjelölni, amit a javára még figyelembe lehetett volna venni.

A jogsértés első ízben elkövetett voltát nem lehetett enyhítő körülményként értékelni. Rámutat a bíróság, hogy az első marasztalás éppen az az „alapeset”, amelyhez képest általában súlyosító körülményként veendő figyelembe a korábbi marasztalást követő ismételt jogsértés.

A más, „hasonló” ügyekben kiszabott bírságokra történt felperesi hivatkozást sem volt elfogadható, tekintettel arra, hogy a jelen perben kizárólag a felperessel szemben kiszabott bírság jogszerűségének kérdésében foglalhat állást a bíróság a már kifejtett szempontok (Pp. 339/B. §) mentén, amely vonatkozásban egy mással szemben, más jogsértés miatt, más - a jelen ügyben nem ismert - bírságkiszabási körülmények figyelembevételével kiszabott bírság mértéke enyhítést indokló érvenként nyilvánvalóan nem hozható fel. Az alperesnek a bírság összegét a Tpv. 78. § (3) bekezdésének alkalmazása során nem más eljárás alá vontak bírságához kellett arányosítani, hanem azt a konkrét eljárás alá vont (felperes) által ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben az ő vonatkozásában feltárt bírságkiszabási körülményekhez igazodóan kellett mérlegeléssel kiszabni. Az alperes a bírság kiszabásakor a felperes tekintetében irányadó körülményeket egyénileg mérlegelte és eszerint - az egyediesítés követelményének is megfelelően - határozta meg a bírság összegét. A jelen ügyben egyéniesített bírságot semmilyen módon nem lehet összehasonlítani más ügyekben, másokkal szemben kiszabott szankciók mértékével.

A fogyasztókat megtévesztő magatartás tilalmának törvényi szabályozásával a Fttv. azt kívánja megakadályozni, hogy a vállalkozó olyan termék megvásárlására készítse a fogyasztót, amelyet nem venne meg, ha annak valóságos tulajdonságait ismeri. Ezzel összefüggésben a Tpv. 78. §-a alapján kiszabható bírság célja az, hogy a vállalkozásokat visszatartsa a tisztességtelen piaci magatartástól és egyúttal megteremtse a gazdasági verseny tisztességét. Az adott ügyben feltárt összes tényezőt szem előtt tartva a bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperessel szemben a jóval a törvényi maximum alatt kiszabott bírság mértéke eltúlzottnak nem tekinthető, az előbb írt törvényes speciál- és generálpreventív célokkal (az egyéni és általános megelőzés szempontjaival) arányban áll, azok eléréséhez szükséges és egyben elégséges is.

A Tpv. 78. § (5) bekezdése értelmében ha a bírságot a vállalkozáscsoport jogsértést megvalósító tagja önként nem fizeti meg, és a végrehajtás sem vezet eredményre, az eljáró versenytanács külön végzéssel a vállalkozáscsoportnak a határozatban nevesített tagjait egyetemlegesen kötelezi a bírság, illetve annak be nem hajtott része megfizetésére.

A Tpv. 15. § (1) bekezdése szerint nem függetlenek az egy vállalkozáscsoportba tartozó vállalkozások, valamint azok a vállalkozások, amelyeket ugyanazok a vállalkozások irányítanak.

A (2) bekezdés értelmében egy vállalkozáscsoportba tartozik a vállalkozás azokkal a vállalkozásokkal,

- a) amelyeket a 23. § (2) vagy (3) bekezdésében foglaltak szerint önállóan irányít;
- b) amelyek az a) pont szerint irányítják;
- c) amelyeket a b) pont szerinti vállalkozás az a) pont szerint irányít;
- d) amelyeket az a)-c) pont szerinti vállalkozások és a vállalkozás közül kettő vagy több közösen irányít.

A Tpv. 23. § (1) bekezdése szerint vállalkozások összefonódása (koncentrációja) jön létre, ha

- a) két vagy több előzőleg egymástól független vállalkozás összeolvad, vagy egyik a másikba beolvad, vagy a vállalkozás része a vállalkozástól független másik vállalkozás részévé válik,
- b) egy vállalkozás vagy több vállalkozás közösen közvetlen vagy közvetett irányítást szerez további egy vagy több, tőle független vállalkozás egésze vagy része felett, vagy
- c) több, egymástól független vállalkozás közösen hoz létre általuk irányított olyan vállalkozást, amely egy önálló vállalkozás valamennyi funkcióját tartósan képes ellátni.

A (2) bekezdés értelmében e törvény alkalmazásában közvetlen irányítással rendelkezik egy vállalkozás vagy több vállalkozás közösen, ha

- a) a másik vállalkozás többségi szavazati jogot biztosító üzletrészeivel, részvényeivel, illetőleg a szavazati jogok több mint ötven százalékával rendelkezik, vagy
- b) jogosult a másik vállalkozás vezető tisztségviselői többségének kijelölésére, megválasztására vagy visszahívására, vagy
- c) szerződés alapján jogosult a másik vállalkozás döntéseinek meghatározó befolyásolására, vagy
- d) a másik vállalkozás döntéseinek meghatározó befolyásolására ténylegesen képessé válik.

A kiemelt jogszabályhelyek alapján megállapítható, hogy a Tpv. 15. §-a határozza meg a

vállalkozáscsoport fogalmát, utalva arra, hogy a Tpv. 23. §-a szerinti közvetlen irányítás esetén a közvetlen irányító és az irányított vállalkozások egy vállalkozáscsoport részét képezik. A közvetlen irányítás többek között akkor áll fenn (a Tpv. 23. §-ának (2) bekezdése alapján), ha a vállalkozás a másik vállalkozás többségi szavazati jogot biztosító üzletrészeivel, részvényeivel, illetőleg a szavazati jogok több mint ötven százalékával rendelkezik, vagy jogosult a másik vállalkozás vezető tisztségviselői többségének kijelölésére, megválasztására vagy visszahívására.

Az alperesi határozat 3-4. pontjai tartalmazzák, hogy a felperes 2012. február 13-ig a luxemburgi székhelyű ASAP INVEST S.A. közvetlen irányítása alatt állt, ezt követően pedig Boboková Katarína szlovákiai illetőségű magánszemély közvetlen irányítása alatt áll. A felperessel azonos vállalkozáscsoportba tartoznak a 2012. február 13. előtt ugyancsak az ASAP INVEST S.A., majd ezt követően ugyancsak Boboková Katarína szlovákiai illetőségű magánszemély közvetlen irányítása alatt álló I. és II.r. felperesi beavatkozók. Amint arra az alperes utalt, a cégjegyzék szerint a fenti cégeknek Boboková Katarína egyedüli tagja és egyben ügyvezetője is. Mindezek alapján megállapítható, hogy Boboková Katarína, mint a határozatban nevesített vállalkozások egyedüli tagja és ekként tulajdonosa, illetve ügyvezetője közvetlenül irányítja a nevezett vállalkozásokat, így azok egy vállalkozáscsoportba tartoznak.

A felülvizsgálni kért közigazgatási határozat a keresetben megjelölt körben, az ügy érdemét érintően nem jogsabálysértő, ezért a bíróság a felperes keresetét a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján elutasította.

Az alperes költségeinek megfizetésére a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése, a felperesi beavatkozók pedig a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelesek. A bíróság a perköltség összegét a Pp. 67. § (2) bekezdésére is figyelemmel, a Pp. 75. § (1) és (2) bekezdései, valamint 79. § (1) bekezdése alapján, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben (a továbbiakban: IM rendelet) foglaltakra is figyelemmel határozta meg, szem előtt tartva mindenekelőtt a per tárgyának értékét (IM rendelet 3. § (2) bek.), de értékelve a jogvita bonyolultságát, a képviseleti munka szakmai nehézségét, az előkészítő munkát, a beadványok és a tárgyalások számát és mindezek időigényét is (IM rendelet 3. § (6) bek.).

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdésében és 42. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott mértékű, az Itv. 74/A. § (1) bekezdése szerint kerekített kereseti illeték viselésére a felperes a költségmentesség bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2012. szeptember 28.

dr. Remes Gábor s.k.
bíró